

תפ (קריות) 24006-08-24 - מדינת ישראל נ' בן בנאי

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 24006-08-24 מדינת ישראל נ' בנאי

לפני כבוד השופטת בכירה טל תדמור-זמיר

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם בן בנאי

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בשתי עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות (בן זוג), לפי סעיפים 379 + 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ושאלת הרשעתו בדין היא שעומדת במרכז הדיון.

כתב האישום המתוקן

1. מעובדות כתב האישום עולה כי בתאריך 9.3.24, סמוך לשעה 18:00, בביתם של הנאשם וזוגתו דאז (להלן: "המתלוננת") בקרית אתא, על רקע ויכוח שהתגלע בין השניים סביב הטיפול בבנותיהם, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שנצמד אליה ודחף אותה באמצעות הכתף, בעודה מחזיקה את בתם בת ה-9 חודשים בידיה. כתב האישום מלמד כי כתוצאה מהתקיפה נגרמה למתלוננת שריטה בצוואר ובזרוע.

עוד עולה מהעובדות כי כשנה עובר למועד האמור לעיל, בעת שהמתלוננת היתה בחודש השמיני להריונה, על רקע ויכוח בנוגע לטיפול בבתם המשותפת, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שדחף אותה באמצעות מרפקו.

תסקיר המבחן

2. **התסקיר מיום 8.12.25** מלמד כי הנאשם בן 35, גרוש ואב לשתי בנות בגילאים 3 ו-4, סיים 12 שנות לימוד עם בגרות חלקית ובהמשך רכש תעודת טכנאי סלולר ותעודת טכנאי מיגון ומערכות אבטחה. עוד עולה מהתסקיר כי הנאשם שירת שירות צבאי מלא כתומך לחימה בבסיס חיל האוויר,

מאז שחרורו מהצבא עבד בחברות תקשורת שונות ומזה כארבע שנים הוא עובד כעוזר לוגיסטי בחברת בנין, לשביעות רצון מעסיקיו.

בהתייחס לביצוע העבירות, הנאשם מסר כי באותה עת הוא כעס על התנהלות המתלוננת בהקשר לטיפול בילדה, ניסה לגונן על הילדה והתקשה לווסת את תגובתו, אולם לא פעל מתוך כוונה לפגוע במתלוננת. עוד מסר כי מדובר באירועים נקודתיים בחייו, שאינם מאפיינים את התנהלותו ונטה להתמקד בהתנהגות המתלוננת כטריגר להתנהגותו. הנאשם לא זיהה בעייתיות בדפוסי התנהגותו, שלל נזקקות טיפולית בתחום האלימות במשפחה והתקשה להתבונן באופן ביקורתי ומעמיק בחלקים שהובילו אותו להתנהג באופן פוגעני ואלים.

בהתייחס ליחסיו עם המתלוננת, הנאשם מסר כי הם הכירו בשנת 2019, נישאו בשנת 2020 ובתחילה מערכת היחסים ביניהם היתה חיובית, ברם לאחר לידת בתם הבכורה, שלאחרונה אובחנה כסובלת מאוטזם, החלו ביניהם ויכוחים ומתחים סביב הטיפול בה, ולאחר הולדת בתם השנייה, הם החליטו להיפרד. עוד מסר כי לפני כ-7 חודשים הליכי הגירושין הסתיימו וכיום אין אינטראקציה בינו ובין המתלוננת והסדרי הראיה מתקיימים באופן תקין וסדיר.

בפגישה ששירות המבחן קיים עם המתלוננת תוארה תמונה מעט שונה. המתלוננת תיארה את הדינמיקה הזוגית ככזו שמלכתחילה אופיינה במתחים רבים, מסרה כי במהלך הקשר חוותה אלימות כלכלית, מילולית ופיזית מצד הנאשם ושירות המבחן התרשם כי היא מתמודדת עם חרדה שקשורה למערכת היחסים האלימה שהתקיימה בינה ובין הנאשם.

שירות המבחן התרשם כי לנאשם יכולות תפקודיות תקינות, שלאורך חייו הוא שמר על יציבות במעגלי החיים השונים וכי משפחת מוצאו מהווה גורם תמיכה משמעותי עבורו. לצד האמור, עלה רושם כי הנאשם בעל דפוסי שליטה בולטים ונטייה להגיב באופן אימפולסיבי ותוקפני, ברם הוא אינו מכיר בכך, אינו נכון לערוך שינוי בהתנהלותו ומשליך את האחריות על המתלוננת.

על רקע האמור, שירות המבחן העריך שקיים סיכון בינוני להישנות עבירות דומות בעתיד ונמנע מהמלצה שיקומית בעניינו של הנאשם או מהמלצה על אי הרשעה.

תמצית טיעוני הצדדים והראיות לעונש

3. **ב"כ המאשימה** הפנה בטיעונו הכתובים לעובדות כתב האישום המתוקן וטען כי במעשיו הנאשם פגע בערכים המוגנים שעניינם הגנה על שלום הציבור, בטחונו ובריאותו בכלל ועל שלמות גופה ובריאותה של המתלוננת. עוד הפנה לפסיקה, כדי ללמד על מדיניות הענישה הנוהגת וטען כי מתחם העונש ההולם את נסיבות התיק דנן נע בין מאסר על תנאי ובין 6 חודשי מאסר בפועל. ב"כ

המאשימה הפנה לתסקיר, שלא בא בהמלצה טיפולית ואף לא המליץ על הימנעות מהרשעה וביקש להשית על הנאשם מאסר על תנאי, פיצוי למתלוננת והתחייבות להימנע מעבירה.

בטיעונו בעל פה ב"כ המאשימה הוסיף וטען שהנאשם לא הוכיח שהרשעה תגרום לו פגיעה קונקרטית וכי העבירה שבה הוא הורשע, אף היא אינה מאפשרת הימנעות מהרשעה.

4. **ב"כ הנאשם** טען כי כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם תקיפה שאינה ברף גבוה ודומה שהחבלה הנזכרת בו אינה הולמת את המעשה המיוחס. בהתייחס לשאלת ההרשעה, טען כי הנאשם הציג מסמך שמלמד שהרשעה תפגע בפרנסתו כיוון שהוא עתיד להיות מפוטר והוסיף שהנאשם הביע נכונות להשתלב בטיפול ולא ברור מדוע נרשם בתסקיר שהוא שלל נזקקות טיפולית. עוד טען שלטענות המתלוננת בפני שירות המבחן אין זכר בכתב האישום או בהודעותיה במשטרה והן אף לא נתמכו במסמכים או ראיות כלשהן ומכאן שהדברים לא צריכים היו להיות מובאים בתסקיר. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי מדובר בנאשם נורמטיבי, שלקח אחריות, נמצא בזוגיות חדשה, זוגתו הנוכחית בהריון והשניים מתכוונים להתחתן. לסיכום, ב"כ הנאשם טען כי בהלימה לאירוע המתואר בכתב האישום המתוקן ראוי לבטל את ההרשעה ולהטיל על הנאשם צו של"צ.

5. **הנאשם** הצטרף לדברי בא כוחו, לקח אחריות על מעשיו, אמר שרואה את בנותיו ומטפל בהן, משלם בזמן, מאחל למתלוננת רק טוב ומבקש להמשיך בפרק ב' בחייו.

שאלת הרשעת הנאשם

6. הלכה פסוקה היא כי משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם ואילו רק במקרים יוצאי דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה ובין חומרתה של העבירה, יפטור בית המשפט את הנאשם מהרשעה (רע"פ 432/85 **רומנו נ' מדינת ישראל** 28.8.85). ההכרעה במקרים אלה תיעשה בהתאם למבחנים שנקבעו בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** 21.8.97) (להלן: "**הלכת כתב**") שלפיהם, ראשית יש לבחון האם סוג העבירה ונסיבותיה מאפשרים להימנע מהרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים ושנית, יש לבחון אם הרשעת הנאשם תפגע פגיעה חמורה בשיקומו. שיקולים רלבנטיים נוספים שנקבעו בהלכת **כתב** הם נסיבות ביצוע העבירה ותוצאותיה, הרקע לביצועה והסבירות להישנותה אל מול עברו של הנאשם, הסיכון שיחזור ויחטא בפלילים, יחסו של הנאשם לעבירה ומידת נכונותו להכיר בפסול שבמעשיו, והשפעת ההרשעה על הנאשם ועל תפקודו הנורמטיבי בחברה (עוד ראו לעניין זה - ע"פ 9893/06 **אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל** 31.12.07); ע"פ 5985/13 **הראל אבן נ' מדינת ישראל** 2.4.14); ע"פ 9042/17 **היאם עאבד נ' מדינת ישראל** 27.12.17).

בפסיקה מאוחרת יותר חזר בית המשפט העליון על ההלכה שלפיה הימנעות מהרשעה היא בגדר "חריג שבחריגים" וקבע כי על בית המשפט להשתכנע שהפגיעה הצפויה בעתידו של הנאשם אינה שקולה לתועלת הציבורית שתצמח מהרשעה ואל לו להסתפק ב"תרחיש תיאורטי" בנוגע לנזק שעלול להיגרם

לנאשם, אלא להצביע על קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר צפוי לו כתוצאה מההרשעה. נקבע כי החובה להצביע על נזק קונקרטי, עולה בקנה אחד עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, שנועד לחול אך במקרים שבהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לשיקומו של הנאשם (רע"פ 5949/17 **משה אמר נ' מדינת ישראל** (25.7.17); רע"פ 3621/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.6.19); רע"פ 4214/22 **עדן יצחק נ' מדינת ישראל** (7.7.22)).

מן הכלל אל הפרט,

7. יישום הכללים שפורטו לעיל על ענייננו, מביא אותי למסקנה כי המקרה דנן אינו נמנה על אותם מקרים חריגים שבהם ניתן להימנע מהרשעה, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים. אנמק.

אשר לחומרת העבירה - אכן, ככלל, עבירות של אלימות במשפחה מאפשרות, בנסיבות מסוימות, להימנע מהרשעה (ראו למשל ת"פ (חיפה) 49582-08-21 **מדינת ישראל נ' סאלח** (ניתן על ידי ביום 7.4.24); ת"פ (חיפה) 67089-08-23 **מדינת ישראל נ' מזרחי** (2.3.25)), ברם עיון בפסיקה מעלה כי בעבירות כגון דא, ככלל, הכף נוטה לעבר הרשעה. כך למשל, ברע"פ 1454/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.3.21) נקבע כי פגיעה בעתידו המקצועי של הנאשם היא תוצאה ישירה מהוכחת אשמתו בהליך הפלילי וכי תופעת האלימות במשפחה, שפוגעת קשות בתחושת הביטחון של בני המשפחה בכלל ובקורבן האלימות בפרט, דורשת מדיניות ענישה מרתיעה, כדי להביא למיגורה. ברע"פ 6002/22 **אלכסנדר ריאבנקו נ' מדינת ישראל** (19.9.22) נקבע כי הגם שמעשי הנאשם אינם ברף חומרה גבוה, משמדובר בעבירת אלימות במשפחה, הימנעות מהרשעה אינה עולה בקנה אחד עם הנהוג (עוד ראו מהעת האחרונה: רע"פ 5006/24 **מיכאל כהן שדה נ' מדינת ישראל** (15.7.24)).

בענייננו, אמנם מדובר באלימות ברף נמוך (דחיפה באמצעות הכתף/מרפק), ברם אין מדובר באירוע נקודתי וחד פעמי, אלא בהתנהגות שחזרה על עצמה בשני אירועים שונים, פעם אחת בהיות המתלוננת בחודש השמיני להריונה ופעם שנייה בעודה מחזיקה בידיה את בתה התינוקת. לדידי, בנסיבות המתוארות, הימנעות מהרשעה תפגע בשיקולי ענישה אחרים.

אשר לנזק הקונקרטי - ב"כ הנאשם הפנה למסמך ממעסיקו של הנאשם, שבו צוין כי החברה אינה נוהגת להעסיק עובדים בעלי עבר של עבירות אלימות וביקש ללמוד מכך שהרשעה תוביל לפיטוריו של הנאשם.

בפסיקה נקבע כי "נזק קונקרטי" אין משמעו בהכרח שהנאשם לא יוכל להמשיך לעבוד באותו מקום עבודה שהוא מעוניין לעבוד בו, אלא שלא יוכל למצוא כל עבודה שמתאימה לנתוניו (עפ"ג (באר שבע) 25058-02-20 **לאונרדו דוד ביליאנסקי נ' מדינת ישראל** (9.12.20)) ולא שוכנעתי כי אלה פני הדברים במקרה דנן, שכן לא שוכנעתי כי הרשעה כשלעצמה תמנע מהנאשם למצוא עבודה שתהלום

את נתוניו.

ועוד, בהנחה שהאירוע דנן אכן אינו מאפיין את התנהלותו של הנאשם, לאור השבחים על אופיו הטוב וחריצותו בעבודה, ומשאין מדובר בעבירות שקשורות בעבודתו של הנאשם בקשר ישיר, אין זה מן הנמנע שהגורמים הרלבנטיים ימצאו לאפשר לו להמשיך בעבודתו בעתיד, חרף הרשעתו בתיק דנן, ככל שהשאלה תעלה על הפרק ותידרש להכרעה.

לא זו אף זו - הנאשם לא הוכיח שהרשעה תגרום לו נזק במישור השיקומי. אם לדייק - הנאשם שלל נזקקות טיפולית בתחום אלימות במשפחה ובנסיבות, שאלת שיקומו אינה עומדת על הפרק. בהעדר אפיק שיקומי ונוכח רמת הסיכון להישנות העבירות, שירות המבחן נמנע מלהמליץ על הימנעות מהרשעת הנאשם ובנסיבות אלה, בהעדר נימוקים "כבדי משקל" לסטייה מהמלצתו השלילית של שירות המבחן, איני רואה לסטות ממנה (השוו: בש"פ 5066/21 מדינת ישראל נ' מוחמד חלאף (23.7.21); בש"פ 6466/22 מוחמד דכה נ' מדינת ישראל (7.11.22)).

8. בהתחשב בכל שפורט בפרק זה, הריני דוחה את בקשה הנאשם להימנע מהרשעתו בדין. יתר הנימוקים שעמדו בבסיס הבקשה - נטילת האחריות, העדר עבר פלילי, חלוף הזמן מאז האירועים וכלל נסיבותיו האישיות של הנאשם - יקבלו ביטוי בקביעת עונשו בגדרי מתחם העונש ההולם.

אירוע אחד או מספר אירועים

9. טרם קביעת מתחם העונש ההולם עליי להכריע תחילה בשאלה האם עסקינן באירוע אחד, שבגיניו יקבע מתחם אחד או שמא מדובר באירועים נפרדים, שבגינם יקבעו מתחמים נפרדים. בפסיקה נקבע כי עבירות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק ושניתן להשקיף עליהן כמסכת עבריינית אחת, יחשבו כאירוע אחד וכי כדי לעמוד על עוצמת הקשר שבין העבירות, שזמה על בית המשפט לעמוד על נסיבותיו העובדתיות של העניין שלפניו (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14); ע"פ 4748/14 עוזי זליחה נ' מדינת ישראל (30.11.15); דנ"פ 2999/16 ערן מזרחי נ' מדינת ישראל (22.5.16)).

10. בענייננו, הצדדים לא התייחסו במפורש לשאלה אם שני האירועים המיוחסים לנאשם מהווים "אירוע אחד" כהגדרתו בפסיקה, הגם שמעתירת המאשימה לעניין מתחם העונש ההולם ניתן ללמוד כי היא רואה במכלול האירועים "אירוע אחד".

לדידי, הגם שמדובר בשני אירועים שהתרחשו בהפרש של כשנה, בנסיבות שבהן מדובר באותה מתלוננת ובאירועים דומים, אני נכונה לקבוע כי קיים ביניהם "קשר הדוק" וכי מדובר באירוע אחד, שבגיניו יקבע מתחם עונש הולם אחד. בסופו של יום אגזור על הנאשם עונש אחד, בגין שתי העבירות שבהן הוא הורשע.

מתחם העונש ההולם

11. אשר לחומרת העבירה ולפגיעה בערכים המוגנים - עבירות אלימות לסוגיהן פוגעות בזכותו של כל אדם לשמירה על ביטחונו האישי, על גופו, על שלווה נפשו ועל חירות פעולתו של הפרט (רע"פ 10822/08 פלוני נ' **מדינת ישראל** (4.1.09); ע"פ 6758/07 פלוני נ' **מדינת ישראל** (11.10.07)) וכשמדובר באלימות כלפי בן משפחה בכלל וכלפי בן זוג בפרט, מידת הפגיעה בערכים המוגנים עולה, כיוון שיש בכך כדי למנוע את תחושת הביטחון דווקא מהאדם שאמור לספק אותו יותר מכל (השוו: רע"פ 1884/19 פלוני נ' **מדינת ישראל** (14.03.19); רע"פ 340/21 מסרי נ' **מדינת ישראל** (28.01.21); רע"פ 5608/23 יעקב דדון נ' **מדינת ישראל** (27.7.23); רע"פ 5227/20 סעיד עומר נ' **מדינת ישראל** (6.8.20)).

12. אשר למדיניות הענישה הנוהגת - עיון בפסיקת בתי המשפט, החל מבתי משפט השלום וכלה בבית המשפט העליון, מעלה כי מנעד הענישה בעבירות אלימות רחב ותלוי נסיבות. כך, ניתן משקל למשך האלימות, לאופיה, לתוצאותיה, לשאלה אם היא בוצעה באמצעות חפצים אם לאו, לעיני אחרים אם לאו וכיוצ"ב. הגם שהתקשיתי למצוא פסקי דין שניתנו בנסיבות דומות, אביא להלן מספר דוגמאות שניתן יהיה להקיש מהן לענייננו, בשינויים המחויבים.

ברע"פ 340/21 מסרי נ' **מדינת ישראל** (28.1.21) דובר בנאשם, שעל רקע ביקור של מחותניו, קילל את אשתו, השליך לעברה נעל והכה בגבה ובפניה עם נעל נוספת, עד שגרם לדימום בשפתיה ובנם הקטין של השניים נחלץ לעזרת אמו. בית משפט השלום הרשיע את הנאשם על בסיס הודאתו וגזר עליו 15 ימי מאסר בפועל. המדינה ערערה על קולת העונש ובית המשפט המחוזי קיבל את הערעור וגזר על הנאשם 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, בנוסף לעונש המאסר שאותו כבר נשא. בר"ע שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון, נדחתה.

ברע"פ 5080/20 אביגל בן דוד נ' **מדינת ישראל** (27.7.20) דובר בנאשם שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בשתי עבירות של איומים ובעבירה של תקיפת בת-זוג - אחיזה בידה במטרה להוציאה מהבית. האיומים הושמעו על רקע חשדו של הנאשם כי המתלוננת בוגדת בו. בית משפט השלום קבע מתחם שנע בין תקופת מאסר קצרה ובין שנת מאסר וגזר על הנאשם 4 חודשי מאסר בעבודות שירות. הנאשם ערער הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין, ברם בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על כל חלקיו ובר"ע שהוגשה לבית המשפט העליון, נדחתה אף היא.

בעפ"ג (מחוזי חיפה) 31557-08-22 מרה נ' **מדינת ישראל** (20.10.22) דובר בנאשם שעל רקע סירובה של המתלוננת לקיים עמו יחסי אישות, אחז בידה והכה בפניה, בראשה ובאוזנה באמצעות ידו. המתלוננת זעקה לעזרה, או אז כיסה הנאשם בידו את פיה, דחף אותה לעבר הקיר ואיים כי "יראה לה מה זה אם תספר למישהו על מעשיו". בית משפט השלום קבע מתחם שנע בין מאסר מותנה ובין 12 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם 3 חודשי מאסר בעבודות שירות. ערעור הנאשם על חומרת העונש נדחה.

בעפ"ג (מחוזי ירושלים) 48832-10-15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (9.8.16) נדון עניינו של נאשם שבעקבות ויכוח עם אשתו הדף אותה בכתפה באמצעות שתי ידיו. כמחצית השנה קודם לכן שלח לה מסרון מאיים שבו כתב: "אני אכנס בך יא אבודה, לקחתי חופש במיוחד בשביל הילד". בית משפט השלום דחה את בקשה הנאשם להימנע מהרשעה, קבע כי המתחם ההולם את אירוע התקיפה נע בין מאסר על תנאי לצד צו של"צ ובין 7 חודשי מאסר בפועל וכי המתחם ההולם את עבירת האיומים נע בין מאסר על תנאי ובין 4 חודשי מאסר והטיל על הנאשם 3 חודשי מאסר בעבודות שירות. ערעורו של הנאשם על חומרת העונש, נדחה.

עוד ראו ת"פ (שלום ב"ש) 13980-12-22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.7.25) שבו נקבע מתחם שנע בין מאסר על תנאי ובין 6 חודשי מאסר בפועל לנאשם שדחף את המתלוננת על רקע ויכוח בנוגע ללבושה; ת"פ (שלום ב"ש) 45688-03-24 **מדינת ישראל נ' פלונית** (9.4.25), שבו נקבע מתחם שנע בין מאסר מותנה ובין 7 חודשי מאסר לנאשמת שדחפה את בעלה בגבו בנוכחות הילדים (בסופו של יום בית המשפט שם מצא לבטל את הרשעת הנאשמת); ת"פ (שלום ב"ש) 31189-12-22 **מדינת ישראל נ' אלכסנדר מאירוביץ'** (3.4.25), שבו נקבע מתחם שנע בין מאסר על תנאי ובין 6 חודשי מאסר לנאשם שהשליך על גבה של אשתו נעל בית של בתם הפעוטה (בית המשפט שם דחה את בקשה הנאשם להימנע מהרשעה); ת"פ (שלום ב"ש) 7198-06-22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (8.12.24), שבו נקבע מתחם שנע בין מאסר מותנה ובין 8 חודשי מאסר לנאשם שדחף את גרושתו על רקע חשדו שהיא מקיימת יחסים עם גברים אחרים (גם שם בית המשפט דחה את בקשה הנאשם להימנע מהרשעה); ת"פ (קרויות) 23048-12-22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (12.5.24), שבו נקבע מתחם שנע בין מאסר מותנה ובין שנת מאסר בפועל לנאשם שהיכה בכתפה של בת זוגו, בעט ברגלה ואיים שיפגע בה; ת"פ (רמלה) 47458-03-19 **מדינת ישראל נ' פלוני** (19.7.21), שבו נקבע מתחם שנע בין מאסר מותנה ובין מאסר קצר בעבודות שירות לנאשם שהכה באגרופים בידה של המתלוננת וסטר לה בעורפה, בעת שאחזה בבתם בת השנה.

פסקי הדין שאליהם הפנתה המאשימה דנו בנסיבות חמורות מנסיבות התיק דנן ולכן לא מצאתי להקיש מהם לענייננו. כך למשל ברע"פ 8926/21 **דוקרקר נ' מדינת ישראל** (29.12.21) דובר בנאשם שהכה את בת זוגו באגרופים, סטירות ובעיטות ואיים עליה במספר הזדמנויות שונות, שלא כבענייננו ובעפ"ג (מחוזי חיפה) 6818-03-23 **וליד שעיב נ' מדינת ישראל** (1.6.23) דובר בנאשם שבהיותו שתוי חנק את המתלוננת באמצעות כבל הטענה של טלפון סלולארי, תוך שהוא מאיים עליה, והכל בנוכחות ילדיהם הקטינים (ת"פ 20102-10-20 דן בשתי עבירות איומים כלפי שני גורמים שונים ובמספרו של תיק נוסף נפלה טעות סופר).

13. אשר לנסיבות ביצוע העבירות - נתתי דעתי לכך שהנאשם נקט כלפי המתלוננת אלימות הן בהיותה בחודש השמיני להריונה והן בעודה מחזיקה בידיה את בתם התינוקת. מנגד, נתתי דעתי לכך שאין מדובר באלימות ברף גבוה, אלא בדחיפה (באמצעות הכתף/המרפק).

איני יכולה להתייחס לנסיבות שנטענו מפי ב"כ הנאשם בטיעונו לעונש מבלי שאלה קיבלו ביטוי בכתב האישום המתוקן. סעיף 40(ד) לחוק העונשין קובע כי משהודה הנאשם בכתב האישום, יכלול כתב האישום את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובפסיקה נקבע כי "הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום מבטאת את הסכמתו לעובדות ולנסיבות האמורות בו. יש בה משום הצהרה כי אין בעובדות ובנסיבות המתוארות יותר מאשר עשה וכן, בהתאם, כי לא נשמטה מכתב האישום עובדה או נסיבה שיכולה הייתה להיות לו לעזר או להקל עמו" (ע"פ 3667/13 מילאד מוחמד ח'טיב נ' מדינת ישראל (14.10.14); ע"פ 2454/18 עזרא שיינברג נ' מדינת ישראל (6.12.18)).

14. בהתחשב במכלול הנתונים שהובאו לעיל, אני בדעה כי מתחם העונש ההולם את נסיבות התיק דן נע בין מאסר על תנאי ובין מספר חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

השיקולים לקביעת עונשו של הנאשם

15. לזכות הנאשם עומדות הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, העובדה שאין לחובתו הרשעות קודמות ונסיבותיו האישיות, כפי שהן מקבלות ביטוי בתסקיר. עוד נתתי דעתי לכך שבני הזוג התגרשו וכי מאז האירועים מושא האישום (משך כשנה ועשרה חודשים) הנאשם לא שב לבצע עבירות.

מנגד, נתתי דעתי להערכת שירות המבחן שלפיה קיים סיכון בינוני להישנות עבירות דומות בעתיד.

סוף דבר

בהתחשב במכלול השיקולים שפורטו לעיל, רואה למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם וגוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך שנתיים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות פיזית כלפי גופו של בן משפחה.

ב. התחייבות בסך של 2,000 ₪ להימנע משך שנתיים מלעבור עבירת אלימות פיזית כלפי גופו של בן משפחה.

בית המשפט מסביר לנאשם את משמעות ההתחייבות ומזהירו כי אם יפר אותה, יחויב בתשלום סכום ההתחייבות, לרבות בתקופת מאסר, כפי שייקבע על ידי בית משפט.

הנאשם:

אני מבין את ההסבר שנתן לי בית המשפט בנוגע להתחייבות ומתחייב בסכום של 2,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מלעבור עבירת אלימות פיזית כלפי גופו של בן משפחה.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה טבת תשפ"ו, 14 ינואר 2026, בנוכחות הצדדים.